

ваше редовно и скоро той стана център на нашето внимание. Умееше да подхвърля реплики на радиоговорителите, да пронизира съдържанието на предаванията, да усмива твърденията на властта за свободата и задоволството на населението в България. С подкупваща и предразполагаща усмивка Вапцаров се обръщаше към нас и изказваше своето компетентно мнение по даден въпрос. Неговите оценки бяха вече твърде авторитетни за нас. В първия и втория куплети на стих. "Селска хроника" Вапцаров отразява този момент - смисъла на радиопредаванията за грижите на държавата за народа.

Постоянен посетител на това кафене бе и бай Димитър Сугаров /Сульо/ - скотовъдец, съратник и верен другар на Яне Сандански, с проникателен ум. Седнал на съседната маса бай Димитър си пиеше кафето и слушаше радиопредаването. Често се обръщаше към нас и с погледа и усмивка искаше да каже: "Гледате ли ги колко са нахални в твърденията си, че полагат грижи за народа и той е доволен."

Аз и сега си спомням как една вечер бай Димитър, възмутен от тази нахална агитация, той се изсекне, доста шумно плю на пода, изтри с крак и каза: "Как безсрамно лъжат тия синковци". Вероятно този момент се е дълбоко врязал в паметта на Никола и той го отразява в третия куплет на стихотворението. "Комай си прав, обади се от зъла един младеж" - това бе младежа Вапцаров. Вапцаров обичаше и уважаваше бай Д. Сугарев. В четвъртия куплет Вапцаров не забравя да напомни, че така са лъгали българския народ и през 1915 година, за да го взвлекат във войната на страната на Германия.

По-нататък Вапцаров протестира против намеренията на българското правителство да вземе българския народ в нова война пак на страната на Германия и се обръща към народа да си каже думата. Тогавашната народна дума бе: "Долю войната! Съюз със СССР!"